

Hoofdstuk 1.

Gwen zat met haar nichtje Milly voor het haardvuur in Sir Peters salon, toen hun gastheer hen aansprak met de woorden: 'Miss Nunbrook en Miss Sandford, mag ik u aan Lord Westcott, uw nieuwe buurman, voorstellen? Hij woont sinds kort op het familielandgoed.'

Gwen stond net als Milly op en draaide zich naar de heren toe. Ze hadden al gehoord over de jonge Earl of Westcott, en zoals voorzegd, was hij geen onaantrekkelijke verschijning met zijn mooie donkere ogen en golvende bruine haar. Lord Westcott boog beleefd voor hen en terwijl Gwen met neergeslagen ogen een korte kniebuiging maakte, hoorde ze hem zeggen: 'Goedenavond, Miss Nunbrook en Miss Sandford.'

Gwen verstarde in haar houding. Die stem! De rillingen liepen over haar rug. Ze had hem slechts één keer gehoord, maar dat specifieke timbre zou haar muzikale gehoor nooit vergeten. De salon van Sir Peter was wel de laatste plaats waar ze verwacht had hem terug te horen. Langzaam ging ze weer rechtop staan en knikte stijfjes terug. 'Lord Westcott.'

Een edelman, dacht ze verbijsterd. Hoe kon een Earl zich

tot zo'n wandaad verlagen? Hij sprak nu niet met een Iers accent, maar ze wist zeker dat hij het was.

'Neemt u alsjeblieft weer plaats,' zei de jonge graaf en liep naar de schouwmantel om daar met één arm op te leunen. Milly en zij waren intussen gaan zitten en de jonge edelman richtte zich tot Milly.

Gwen luisterde gespannen naar de conversatie tussen haar nichtje en Lord Westcott. Deze schurk zou toch niet haar nichtje het hof gaan maken omwille van haar geld? Milly was bescheiden en goedhartig en ze zou beslist wegwijnen bij zo'n arrogante man. Maar na een kwartiertje constateerde Gwen opgelucht dat Milly en hij elkaar niet echt boeide. Milly was te verstandig om voor een geldwolf te vallen en Lord Westcott zocht naar een mooiere en meer sprankelende erfgename.

Intussen werden er whisttafels opgezet voor de kaartliefhebbers en Milly stond op om plaats te nemen aan één daarvan.

Gwen pakte een boek dat naast haar op een tafeltje lag. Dat voorkwam hopelijk een conversatie met een andere gast, waar ze zich vanwege haar schokkende ontdekking toch niet op kon concentreren. Maar in plaats van te lezen volgden haar ogen de Earl, die door de salon dwaalde, kennelijk op zoek naar interessante gesprekspartners. Dat

zou hem niet meevallen op zo'n soiree met plattelandsnotabelen, bedacht ze spottend. De ontzetting om haar ontdekking was langzaam veranderd in woede. Woede om wat deze man haar had aangedaan. Hoelang had het geduurd voordat ze niet meer midden in de nacht met bonzend hart wakker werd? Of voordat ze in een koets kon reizen zonder bij elk onverwacht geluid te verkrampen? Ze bleef hem volgen en wendde haar blik niet af als hij terugkeek. Huichelaar die hij was, hij deed zich voor als een gentleman, maar hij was een bandiet! Wat zou ze het graag hardop roepen, hier in dit beschaafde gezelschap dat verwachtte dat zo'n graaf een voorbeeld voor de gemeenschap zou zijn. Noblesse oblige, oftewel adel verplicht. In zijn geval was het meer 'adel verlicht'. Nadat je je spullen aan hem had overhandigd voelde je je een stuk lichter, maar niet vrijwillig.

Lord Westcott had haar belangstelling voor hem opgemerkt en beantwoordde steeds vaker haar blik. Langzaam ontstond er een zekere spanning tussen hen, dwars door de salon van Sir Peter heen. Ineens maakte hij aanstalten om naar haar toe te komen en ze boog zich snel over haar boek.

Lord Westcott kwam voor haar staan, maar ze keek niet op.

'Miss Sandford?'

Ze wachtte even voordat ze haar hoofd ophief en quasi-verstrooid zei: 'Ja, Lord Westcott?' 'Ik zou graag met u converseren, maar ik geloof dat u er geen belangstelling voor hebt.'

Gwen die alweer in haar boek verdiept was, wachtte weer even met antwoord geven. 'Eh, pardon, wat zei u, Lord Westcott?'

'Dat u overduidelijk geen belangstelling hebt voor een gesprek met mij en daar al uw onbeleefdheid voor uit de kast haalt.'

Prompt zag Gwen een doos met het opschrift "onbeleefdheid" op een kastplank staan en beet op haar lip. Waarom zag ze altijd zo gauw ergens de humor van in... Het ontnam haar tijdelijk haar boosheid. 'U mag lachen,' zei Lord Westcott. 'Of is dat te beleefd?'

Beleefd of onbeleefd, ze wilde geen tijd besteden aan deze man. Als ze terughadacht aan wat hij had gedaan, knarste ze met haar tanden. Stug hield ze haar hoofd gebogen.

'Lord Westcott?' Hun gastvrouw nam de jonge edelman bij de arm. 'Ik moet u echt even voorstellen aan een andere landheer, die net als u vrijgezel is en een landgoed hier in de buurt bestuurt.'

Vanonder haar wenkbrauwen zag Gwen dat Lord Westcott zich liet meetronen en ze slaakte een zucht van verlichting. Toch bleef ze hem de rest van de avond heimelijk in de gaten houden. Hij prikkelde haar. Zijn arrogante, ietwat vrije manier van doen riep haar ergernis op. Hoe durfde hij zo'n houding aan te nemen? Wat zijn bende haar en de andere inzittenden van die koets had aangedaan, was niet iets waar ze zomaar overheen kon stappen. Langzaam vormde zich een beslissing in haar hoofd. Ze zou hem gaan confronteren met zijn daad. Binnenkort of over een tijdje. Zoals altijd waren Milly en haar ouders de eerste gasten die vertrokken en omdat Gwen bij hen woonde, gold dat ook voor haar. Ze nam afscheid van de gastheer en -vrouw en wierp Lord Westcott – die peinzend toekeek – nog een laatste koude blik toe. Verbaasd trok hij zijn wenkbrauwen op. Het maakte Gwen niet meer uit wat hij ervan vond. Ze had haar beslissing genomen en ging hem niet alleen confronteren, maar ook aan de schandpaal nagelen, die over het paard getilde edelman. Wat was zijn excuus toen hij meedeed aan die koetsoverval? Of zou het alleen een daad van overmoed zijn geweest? Misschien was het het gevolg van een weddenschap of een afscheid van zijn vlegeljaren. En intussen dacht een man als hij niet aan de slachtoffers. Voor hem was het waarschijnlijk allemaal één grote grap

geweest. Walgelijk.

De hele weg naar huis zag ze Lord Westcott met zijn zelfbewuste houding voor zich. Stel je voor dat hij nog steeds van die misselijke streken uithaalde. Hoewel ze de laatste tijd niet meer had gehoord van overvallen. Als vanzelf kwam het drama met haar ouders terug in haar gedachten en ze huiverde.

Wie weet wat Lord Westcott allemaal op zijn geweten had. Het was van belang dat een plaatselijke vrederechter van zijn schanddaad op de hoogte werd gesteld.

De volgende keer dat